

Прѣдговоръ.

Не малко нѣчто ся стои на майкѣ, която еще открай, чтомъ ѝ ся прѣжне дѣте, забере му грыжѣ-тѣ на съ все срьдце си врыши чтото е длѣжна. Да си помыслимъ само колко нощи тя остане безъ сьнѣ, колко мѣкы и болкы прѣтрьпи прѣди да ѝ види чядо-то бѣлѣ свѣтъ! А что пакъ протегли и откакъ ся е то вече родило! Колко ся намѣчи, колко ся натегли горка-та майка доклѣ ѝ дѣтенце-то продума: мамо!

Нѣ за да ся отгляда чядо както Господь далъ, не стига да му ся грыжи майка-та само на люлкѣ, а трѣбува да му ся погрыжи еще доклѣ ѝ е то подѣ срьдце. Дѣтенце-то съ врѣськъ здравише бѣлый свѣтъ, и тоя прѣвъ врѣськъ може да выка, че то ще провирѣе и проврѣви на прѣдѣ, или че има да загине.

Но другы народы за тѣхъ работѣ много нѣчто ся е вече починило, много добра наука ся е посадила въ срьдца-та на майкы-ты и дѣте-то вече толкова не тегли отѣ людскы прѣдразсѣдѣцы, и нарасте и пѣестественно и пѣчестито, отѣ колкото едно врѣме.

А мы както смы си въ всечко назадѣ, така и въ това смы изостанѣли много надалеч отѣ другы-ты. У насъ по жены-ты колко ли и какви